

Kaip dažnai eiti išpažinties?

/ 3 /

Šiandien pasvarstysime, kaip dažnai reikia eiti išpažinties? "Irmisusis pasižiūrėsime, kada mes jos einame.

Jeigu kada nors paklausi vaiką, kodėl būtent šiandien jis stėjo išpažinties, tai beveik visada gausi tą patį atsakymą: "Mama liepė". Reiškia, jeigu mama nebūtų liepusi, jog reikia eiti, jis būtų nėjęs. Vyrui, ypač tie, kurie šiame reikale yra labai apsilaidę, į tokį klausimą visada atsako: "Boba neduoda ramybės, vis varo ir stėjau". "Reikia, jeigu "boba", atseit žmona, juos paliktų ramybėje, jie galėtų niekada neiti. Patys reikalo atlikinėti išpažinčiai nejaučia. Mergaitės ir moterys, kurios dar kiek dažniau eina, atsako taip: "Šiandien rekolekcijos - kaip gi neisi" arba: "Šiandien vožni atleidai - reikia eiti". Reiškia, ką jeigu ne rekolekcijos ir ne "vožni atleidai" ir jos neitų. Kas eina dažniau, savaitinės ar mėnesinės, o ne vien tik per atleidus ar rekolekcijas, atsako taip: "Jau du mėnesiai praėjo, reikia eiti" arba pamaldesnės nusprendžia: "Jau seniai bebuvau, čielos dvi savaitės, reikia eiti". O kodėl po dviejų mėnesių ar savaitių reikia eiti, atsakymas vienas: kad jau toks susidaręs įprotis. Taip jau kelinti metai einame, kaip čia, strodo, bepadarysi kitaip.

Ir taip iš visko pasirodo, jog išpažinties einama tik grynai dėl kokių tai pašalinųjų dalykų, kurie nieko bendro neturi su jų vidiniu gyvenimu, su išvidiniu reikalu naudotis išpažintimi. Vienąėjimą nulemia išskymas arba paliepinas, kitų - nuolatinis

įkalbinėjimas, trečių - įprotis, ketvirtų -
 vėl kas nors, bet nei vieno iš jų tikrasis
 reikalas, dėl ko išpažintis yra Dievo duo-
 ta ir atliktina.

XXXXXXXXXXXXXX

„Bet išpažintis reikia eiti ne dėl to,
 kad kas mums tai daryti liepia ar prikalbi-
 na ir ne dėl to, kad nuo vienos išpažintis
 ligi kitos jau praėjo nustatytas laikotar-
 pis. Išpažintis neįsteigta tik dėl to, kad
 jos būtų einama. Jeigu mes niekada nenuside-
 tume, tai išpažintis visai mums nereikėtų,
 nors kasdien mums lieptų ją atlikti kelios
 mamos ar neduotų ramybės kelios "bebos", ne-
 reikėtų jos ne tik po dviejų savaitių ar po
 dviejų mėnesių, bet ir po kelių dešimtų me-
 tų. Kadangi mes nusidedame, mums reikia nei-
 kinti savo nuodėmės, iškyla reikalas ir nau-
 dotis atgailos sakramentu. Ir tas reikalas
 mums būna net tada, kada niekas mūsų nera-
 gina to daryti; net ir tada, kada nėra pra-
 šė nei dvi, nei viena savaitė, o tuoju pat,
 kada iškyla reikalas panaikinti nuodėmę. Ir
 juo tų nuodėmių dažniau mums pasitaiko, tuo
 labiau mums reikia išpažintis. O jeigu jau
 yra tokia padėtis, kad mums reikia, tai kla-
 simas nebestatomas po kelių savaitių ar mė-
 nesių jos reikia: jos reikia tuoju pat, ka-
 da iškyla reikalas panaikinti sunkią nuodė-
 mę. Paigi, jeigu kas sunkiai nusidėjo pir-
 medienį, tai jau antradienį reikia eiti iš-
 pažintis, nors jos būtų buvęs tik sekmadie-

nį ir čia nebegali būti pasiteisinimo
 ją nukelti už dviejų savaitių ar mėnesių
 vien dėl to, kad tik užvėmė būta. Šavaine
 suprantama, jog ne toks pat būtinas netu-
 rint sunkios nuodėmės, kaip sunkiai nuside-
 jus. Kas ilgesnį laiką išsisaugo sunkios
 nuodėmės, tas gali ją nukelti ir kelioms
 mėnesiams, bet dėl to negali pasiteisinti

tie, kurie kas dieną ar kas savaitę darė sunkias nuodėmes. O šitaip, kaip tik dažniausiai būna. Kas retai eina išpažinties, ten paprastai ir mažai rūpi jo gyvenimo dorumas. Toks dažniausiai ir girtuokliauja, ir ištvirkauja, o jau sekmadienio Mišias apleidžia kaip pagal taisyklę. Dėl to tokiems ir neretai tai pasitaiko, kad dar to paties sekmadienio vakare, kada buvo išpažinties, nusigeria arba dar ką nors blogiau padaro. Nusigėręs padaro paleistuvystę ar svetimoterystę, susipyksta ar susimūša. O jau sekantį sekmadienį tokių jau nė su pagaliu neišvairysi bešnyčion. Visi tokie atsikerta: "Juk aš tik sekmadienį buvau". O kad sekmadienį buvo ir išklausė Mišių, tai, tokių supratimu, jau mažiausias keletą sekmadienių galima nebeiti klausyti. Ir nebeina. Nebeina be jokios kliūtis, be jokios pateisinančios tokį apsilėidimą prieštatis. Iš apsilėidimo nėra tik lengva nuodėmė. Čia yra svarbios pareigos neatlikimas ir sunki nuodėmė. Bet toks tikinčysis išpažinties neina ne dėl to, kad kaip įprasta sakyti, "nėseniai buvau". Dėl to, jeigu jis daugiau ir nebenušidėtų sunkiai, o tik tebūtų tik tą vieną sekmadienį patin-gėjęs nuvykti išklausyti Mišių, o išpažinties eitų tik tada, kada "man liepia", ar kada "boba neduoda ramybės", ar lauktų sukankant dviejų savaitėlių ar dviejų mėnesių, visą tą laiką jis būtų sunkios nuodėmės stovyje, taip kaip nebuvęs išpažinties. Tokiu būdu, dėl to neišmintingo nusistatymo, dėl klaidingo manymo ir gerai atlikta išpažinties beveik nieko gero neduotų. Jeigu gi žmogus išpažinties eina šik ne pagal paliepimą ar pripratimą, o pagal iškilusį reikalą, jis ir labai silpnas būdamas, gali sėkmingai kovoti su blogiu ir beveik visą savo gyvenimą išbūti geru. Debar gi būna stvirkščiai.

Jis neva eina išpažinties ir dėl to menosi esąs geras, o iš tiesų beveik visą savo gyvenimą būna sunkioje nuodėmėje.

XXXXXXXXXXXX

Paigi, kaip matote, klaidingas žmogus nusistatymas net tokį didelį ir mums taip reikalingą ir naudingą dalyką, koks yra atgailos sakramentas, gali paversti niekais. Dėl to mes tokio manymo venkime ir neikime išpažinties tik kitų pastumti prie klausyklos langelio, o pilnai įsisąmoninę, kam gi ta išpažintis mums yra. Ir būtent, kad ji mums yra duota ne dėl to, kad bile kada atliktume /kaip daugelis kvailiai galvoja apie vėlykinę išpažintį būk ji tai tik "įsakymo išpildymas"/bet ji mums yra Dievo duota labai gera priemonė kovoti su blogiu, kuris kas dieną prie mūsų kimba ir labai sunku atsikratyti. Ši priemonė daugeliui žmonių tėra vienintelė priemonė bent kokią tai savo gyvenimo dalį išbūti pašventčiamosios malonės stovyje, nes jie yra taip silpni ir taip lengvai pasiduoda nuodėmei, kad be išpažinties visas jų gyvenimas būtų viena ištisa sunki nuodėmė. Taip daugeliui ir būna tada, kada išpažinties neina visai arba jos eina pagal mamų, žmonių ar senelių paraginimus arba pagal savo papratimą tik tam tikrais laiko tarpais jos eiti.

Mes taip pat savęs paklauskime, kada jos einame ir kodėl? Ir jeigu pasirodys, jog ir mes laukiame kieno nors paraginimo jos eiti ar neiname dažniau dėl to, kad "dar nestėjo laikas", žinokime, kad mes ją labai blogai naudojames. Gal ne visada mums iškilus reikalus išpažinties eiti dėl to, kad esame sunkioje nuodėmėje, tačiau ir tada niekada neikime tik dėl to, kad tik būtų prieita, o kad norime išpažintimi pasinaudoti save pagerinti. Amen.